

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਐਸ.ਕੇ.ਕਪੂਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਕਰਮ ਨਰਾਇਣ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਨਰਸਿੰਘ ਦਾਸ, - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਐਸ.ਏ.ਓ. 1965 ਦਾ ਨੰਬਰ 62-ਡੀ

ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ (LIX of 1958)- S. 14(6)-ਵਿਸਥਾਪਿਤ 1965 ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਨਿਯਮ (1955)- ਨਿਯਮ 34 - 25 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1955 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ - ਧਾਰਾ 14(6) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ — ਕੀ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1955 ਤੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ — ਨਿਯਮ 34 — ਕੀ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਹਨ।

ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਨਿਯਮ, 1955 ਦਾ ਨਿਯਮ 34, ਕਲਪਨਾ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ- ਟਰਾਂਸ, ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਦਿੱਤੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਮਾਲਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗਲਪ ਨੂੰ, ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਖੁਦ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ, ਦਿੱਲੀ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1958 ਦੀ ਧਾਰਾ 14(6) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਵਜੋਂ ਵੀ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਉਹ ਮਿਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸੰਪੱਤੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਝਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ 25 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ, 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1955 ਤੋਂ, ਨਿਯਮ 34 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 14(6) ਅਧੀਨ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1955 ਤੋਂ ਗਿਣੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਨਿਯਮ, 1955 ਦਾ ਨਿਯਮ 34, ਨਾ ਤਾਂ ਸੰਸਦੀ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਵਫ਼ਦ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਵਿਗਾੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਕੁਝ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ

ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਰਥ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਰਹੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

1964 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਏ.ਪੀ. ਚੌਧਰੀ, ਵਧੀਕ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 11 ਅਗਸਤ, 1964 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਮੁੜ requirements. ਨਾਲ ਹੀ ਲਾਜਪਤ ਰਾਏ ਅਤੇ ਅਵਤਾਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਹਰੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਕਰਮ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ ਨਰਾਇਣ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦਲੀਪ ਕੇ. ਕਪੂਰ ਅਤੇ ਐਚ.ਸੀ. ਗੁਪਤਾ।

ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਬੀ.ਡੀ.ਬਹਿਲ।

ਨਿਰਣਾ

ਕਪੂਰ, ਜੇ. ਇਹ ਫੈਸਲਾ 1965 ਦੇ ਐਸ.ਏ.ਓ. ਨੰ. 62-ਡੀ ਅਤੇ 1965 ਦੇ ਐਸ.ਏ.ਓ. ਨੰ. 68-ਡੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਹ ਸਾਂਝਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ 1965 ਦੇ ਐਸ.ਏ.ਓ. ਨੰ. 68-ਡੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। 1965 ਦੇ SAO ਨੰਬਰ 62-ਡੀ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ। ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਾਲੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ।

ਨਰਸਿੰਘ ਦਾਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇੱਕ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਲੋੜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕਰਮ ਨਰਾਇਣ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਉਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਰੈਂਟ ਕੰਟਰੋਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ 30 ਨਵੰਬਰ, 1964 ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਉਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ: (1) ਦਿੱਲੀ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1958 ਦੀ ਧਾਰਾ 14(6) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ 'ਨੰਬਰ 1 ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਅਤੇ (2) ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਯੰਤਰਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਥਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਗਲਤ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਮਕਾਨ ਇਕ ਨਿਕਾਸੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਅਤੇ 25 ਮਈ,

1963 ਨੂੰ, ਨਿਗਰਾਨ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1955 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮਿਤੀ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1955, ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਨਿਯਮ, 1955 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ '1955 ਨਿਯਮ' ਕਹੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ) ਦੇ ਨਿਯਮ 34 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਧਾਰਾ 14(6) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਜਿਸ ਨੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਜਗ੍ਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਈ) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਆਧਾਰ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਹੀਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 1955 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਕਾਲਪਨਿਕ ਮਿਤੀ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਧਾਰਾ 14(6) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ 25 ਮਈ, 1963 ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ 1955 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 34 ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਐਕਟ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਧਾਰਾ 14(6) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:-

1. ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਨੰ. 2 ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ);
2. ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਲਾਗੂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ SRO-2219 ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ;
3. ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਡੇਲੀ ਗੇਟਡ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਟੁਕੜਾ ਹੈ; ਅਤੇ
4. ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਸੰਸਦੀ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ 1955 ਦੇ ਨਿਯਮ 34 ਜਾਇਜ਼ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਧਾਰਾ 14(6) ਵਿੱਚ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਨੰ. 2 ਦੇ ਨਿਯਮ 34 ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਮਿਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। 1955 ਦੇ ਨਿਯਮ 34 ਦੇ ਨਿਯਮ

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ। ਜਾਇਦਾਦ, ਅਰਥਾਤ, ਐਕਟ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਚੈਪਟਰ V ਦੇ ਤਹਿਤ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਪਤੀ। ਉਕਤ ਅਧਿਆਏ AC ਕਵਾਇਰਡ ਨਿਕਾਸੀ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪਤੀ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਉਕਤ ਅਧਿਆਏ V ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1955 ਨੂੰ 1955 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਕਤ ਨਿਯਮ 34 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 34 ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਤਰਕਪੂਰਨ ਸਿੱਟੇ ਤੇ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਖੁਦ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਐਕਟ ਨੰ. 1 ਦੀ ਧਾਰਾ 14(6) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 14(6) ਵਿੱਚ “ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਾ ਬੀਤ ਗਿਆ ਹੋਵੇ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ 1955 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 34 ਅਧੀਨ ਗਲਪ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਉਚਿਤਤਾ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਕਲਪਨਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ 34 ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਖਰੀਦਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿੱਤੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਤਬਦੀਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਧਾਰਾ 14(6) ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਉਹ ਮਿਤੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਾਨੂੰਨ 'ਮਾਲਕ' ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਜਾਇਦਾਦ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ। ਜੇਕਰ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1955, ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਾਂਭਣਯੋਗ

ਫਿਰ 1955 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 34 ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੈਧਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 29 ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ 1955 ਦੇ ਨਿਯਮ 34 ਦੇ ਨਿਯਮ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਐਕਟ ਨੰ. 2 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਉਲਟ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਐਕਟ ਨੰ. 2 ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਬਾਦਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨ

ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਮਾਨ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਤਬਾਦਲੇ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਵਿਚਾਰਧਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਿਆਦ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਉਹੀ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤਬਾਦਲਾ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਕੋਈ ਅਸੰਗਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਫਿਰ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ 29 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਸਲ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੀ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਸੰਕਲਪਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਿਕਸ ਕਰਕੇ ਸੁਰੱਖਿਆ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਜਿਹੀ ਮਿਤੀ ਅਸਲ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੇ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਵਿੱਚ *Mst. ਰਣਜੀਤ ਕੌਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਹਰਬੇਲ ਸਿੰਘ* (1), ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ-

“ਜਿੱਥੇ ਕਨਵੈਨੈਂਸ-ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬਾ) ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 34 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1955 ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਤਬਾਦਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। 1955, ਸੰਪੱਤੀ ਨੂੰ 1 ਅਕਤੂਬਰ, 1955 ਤੋਂ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਿਤੀ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਸੰਚਾਲਨ ਦੇ ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬਾ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਜਿੱਥੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਨਵੈਨੈਂਸ-ਡੀਡ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ।”

ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼

ਕੀਤੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਬੈਚ ਐਕਟ ਨੰ. 2 ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਲਾਗੂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਜਿਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸਿਰਫ 1955 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 34 ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬਾਰੇ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 29 ਵਿੱਚ, ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਅਸਲ ਮਿਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 34 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇ ਕੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਨਿਯਮ 34 ਨੂੰ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 2 ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਜੇ ਵੀ ਐਕਟ ਦੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਾਇਮ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਹੇਠ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਤੇ 5 ਜਨਤਕ ਬਕਾਇਆ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਤੋਂ ਕੱਟੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਨਿਯਮ 34 ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤਬਾਦਲਾਕਰਤਾ 1955 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 34 ਦੇ ਅਧੀਨ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਿਯਮ 34, ਇਸਲਈ, ਅਜਿਹੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਕਾਇਮ ਰਹੇਗਾ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਵਿਗਾੜਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਕੁਝ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਰਥ. ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਕੁਝ ਖਾਸ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਰਹੇਗਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਐਕਟ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਇਹ ਮੰਨਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਮਿਤੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੋਵਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸੰਗਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ।

ਹੁਣ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ ਐਸ.ਆਰ.ਓ.-2219 'ਤੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਕੋਈ ਸਾਰਥਕ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਉਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ

ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਂਜ ਵੀ, ਮੈਂ ਸ਼ੱਕੀ ਹਾਂ, ਕੀ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਲੈਟ ਦੇ ਅਗਲੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਨੰ. 2 ਦੀ ਧਾਰਾ 8(2) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਲਈ ਉਪਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 8 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, "ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਾਮਲਾ ਜੋ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ"। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਧਾਰਾ 40 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 40 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਡੀ) ਅਤੇ (ਜੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਨਿਯਮ "ਬਕਾਇਆ ਜੋ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਤੋਂ ਕੱਟੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ," ਅਤੇ "ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ" ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 40 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਧਾਰਾਵਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ 1955 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 34 ਵਾਂਗ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਐਕਟ ਨੰ. 2 ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਸੈਕਸ਼ਨ 4, 5, 8 ਅਤੇ 40, ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 40 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸੰਸਦ ਦੇ ਹਰੇਕ ਸਦਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਨਾ ਤਾਂ ਸੰਸਦੀ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਨਿਰਪੱਖ ਨਿੱਜੀ ਲੋੜਾਂ ਬਾਰੇ ਖੋਜ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ

ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਸ਼ੁੱਧ ਖੋਜ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 39 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

ਫਿਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦੂਜੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੋਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਬਾਰੇ ਖੋਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਲੋੜ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਮਰਾ 7' x 5.3' ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ।

ਵਜੋਂ ਅਪੀਲ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕੋਲ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Raj Kumar